

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UYKUSUZ

Murat Mentеш'in yeni hikayesi
"AFİLİ HAFİVE" bu hafta dergimizde
başlıyor!

ISSN 1307-7619
25 AĞUSTOS ÇARŞAMBA
SAYI: 2021/34 No:728
6 TL.
K.K.T.C. FİYAT: 7 TL.

Boğaziçili 611 akademisyenden
580'inin "Hayır" dediği Mehmet
Naci İnci, Cumhurbaşkanlığı
kararnamesiyle Boğaziçi
Üniversitesi Rektörü oldu.
Üniversite bileşenleri,
"Tepeden inme rektör
istemiyoruz" dedi.

REKTÖR
BEĞENMİYOLAR
AMA BENİM DE
ON TANE
ELİM YOK Kİ
...

Ten Rengi

İlkokuldayken de derdi bol bir çocuktum ama dertlerimi sürekli unutuyordum. Mesela beden eğitimi dersleri dışında kısa boylu olmama üzülüyordum. Unutuyordum hatta. Normal boydayım gibi geliyordu. Sonraki haftaki beden dersine kadar

normal boylu gibi konuşuyor, yaşım elverdiğince münakaşalara giriyordum. Sonra beden eğitimi dersi geliyordu. Beden eğitim dersinin hemen öncesine kadar bile hatırlamıyordum. Futbol oynayacağımız için heyecanlanıyor, o hafta NTV spor özetlerinde izlediğim golleri normal boylu biri gibi arkadaşlarıma anlatıyordum. Konuşmanın en harareti yerinde öğretmen boy sırasına geçmemiz gerektiğini söylüyor, söyler söylemez arkadaşlarım gözümde büyüyor ben ise normalin hayli altında bir boyla sıranın en başına geçiyordum. Ders boyu Allah'ın insanları eşit yaratmadığını ve gün boyu eşitlik naraları atan insanların -mesela öğretmen- buna yeterince tepki koymadığını düşünüyordum. Futboldaki yeteneğimi uzunları madara etmek için kullanıyor, öfkemi gol veya gollere dönüştürüyordum. Bu durumdan bahsettiğim benimle aynı yaştaki uzun arkadaşım, futbolcuların kısa basketbolcuların uzun olduğunu söylemişti (yaşımıza göre iyi bir tespiti). Ben de basket oynamayı denedim ama top çok ağır geldi. Zaten sonraki ders kısa boylu olduğumu unuttum ve sadece normal boylu insanların üzüleceği şeylere üzölmeye devam ettim.

Bu yarı zamanlı, parça başı üzöldüğüm dertlerimden biri de resim derslerinde nüksediyordu. Birçok çocuk gibi ben de resim derslerinde pastel boya konsepti günlerde çizdiğimiz insanların yüzlerini boyayamıyordum. Dünyada hangi akımlar çıkarsa çıksın, sergiler soyutundan minimaline, çeşit çeşit, bebe elinden çıkmış gibi görünen eserle dolu olsa da, biz ilkökuldak ve Mehmet Akif Ersoy İlkokulu'nda iyi resmin ana ölçütü hala gerçek hayata benzerlikti. Ben o dönem aşık olduğum kızın resmini çizmeye çalışıyordum ama çok kötü duruyordu, çünkü ten rengi pastel boyamız yoktu. Ya beyaz bırakıyordum ya da sarıya boyuyordum Büşra'nın yüzünü. Herhangi bir ilan-ı aşk imkanı yaratabilecek bir eser çıkmıyordu. Benim bu kişisel hesaplarım dışında da genel bir huzursuzluk yaratıyordu sınıftaki ten rengi boya eksikliği. Onun eksikliği ile çizilen 19 Mayıs resimleri Atatürk'ü Simpsons bölümü tanıtımı gibiydi. İdealist, Eğitim-Senli hocamız bu işi halledeceğine söz verdi. Ben zaten ders biter bitmez problemi unutmuştum. Normal boylu, aşık olduğum kızın resmini istediği gibi çizebilen biri olarak hayatıma kaldığım yerden devam ettim.

Sonraki hafta elinde 48'li pastel boya setiyle geldi öğretmenimiz. Müdürle pastel boya için büyük kavgalar ettiğini hissettiren ağlamaklı ses tonuyla, boyayı kendisinin aldığından bahsetti. Herkes ten rengi boya eksikliğini unutmuş olacak ki, "Hm" seviyesinde sevinildi. O gün karar verdim, büyüünce 10 yaşında kısa süreli hafızaya sahip çocuklar için müdür gibi maskülenitenin Mamak bölge temsilcisi insanlarla asla kavga etmeyecektim. Normal boylu, gerekli boyalara sahip ve bireysel çıkarları için yaşayan biri olacaktım. Ten rengi boya başta herkes tarafından harıl hurul kullanılmaya başlandı. Ama yine içe sinen resimler çıkaramıyorduk. Bir kere Monami markasının "ten rengi" olarak sunduğu boya, bizim tenimizin renginde değildi. Mamak'ta herkes tehlikeli derecede esmerdi. Yol değıştirtten bir koyuluğa sahiptik. Benim ilan-ı aşk planım da suya düştü, Büşra ekstra kavruktu. Bir ders çizemedim, iki ders çizemedim, üçüncü ders aşık olduğum kişiyi değıştirmeye karar verdim. Sınıfın tek beyazı Selin'i Tsubasa gibi boyadım. İlan-ı aşkımlı ettim. 10 yaşındaki bir kızın sözcükleriyle reddedildi. O teneffüs üzöldüm. Sonraki ders unuttum. Normal boylu, geniş pastel olanaklı ve reddedilmemiş bir çocuk olarak hayatıma devam ettim.

#KARİKASİİR

WYKUSUZ

Boğaziçi Üniversitesi'nde "tepeden inme rektör" ısrarı sürüyor. Protestolara neden olan Melih Bulu'nun ardından göreve Mehmet Naci İnci atandı.

Üst üste yapılan zamlarla eriyen memur maaşlarına yapılacak zam yüzde 5+7'de olarak belirlendi.

Türkiye Uzay Ajansı Başkanı Serdar Hüseyin Yıldırım, Türkiye'nin 2023 sonunda aya ulaşacağını söyledi.

Cenaze Levazımatçısı

Bilirsiniz, Red Kit'lerde, kasabada her tür gerilimin yanında biten bir cenaze levazımatçısı karakteri vardır. Ellerini

ovuşturarak "Asalım!" falan diye toplumu galeyana getirmeye çalışır. Zira nedir, kendisi bu ölümlerden çıkar sağlayacaktır. Red Kit biriyle düelloya tutuşsa, hemen koşar tabut için Red Kit'in ölçülerini alır, artık mesleğinde ne kadar beceriksizse. Zira ne bileyim, 2 metre bir tabut yap insanların çoğu içine girer zaten.

Çocuk aklımla bu normal gelirdi. Neticede bu şahıs bir cenaze levazımatçısı olarak hayatını ölümlerden kazanan bir insan. Tabii yine çocuk olduğum için adama ödemeyi kimin yaptığını hiç sorgulamazdım. Aradan yıllar geçtikten sonra kafam biraz daha (sadece biraz daha) çalışmaya başladığında cenazelerin masraflarının belediye tarafından karşılandığını düşündüm. Tabii sosyal devletin bu kadar vahşi batı için pek de akıl kârı değildi ama dediğim gibi kafam da sadece biraz daha fazla çalışıyordu.

En nihayetinde ortada herhangi bir ödeme falan olmadığını, cenaze levazımatçısı karakterinin, ruh hastalığı seviyesinde ölüme düşkün, sorunlu bir tip olduğunu düşünmeye başladım. Ekmeğini kazanmanın, paranın peşinde değildi. Zaten o yüzden, en baştan üç beş tane iki metre uzunluğunda tabut hazır edip "müşterilerlerini" beklemek yerine, her idam

fırsatında ortaya atlayıp goy goy yapıyor ya da her düelloda heyecan içinde koşturup ölmesini umduğu şahsın "tabut ölçülerini" alıyordu. Mesleğine âşık, bunu amatör bir hevesle yapan bir garip biçareydi anlayacağınız.

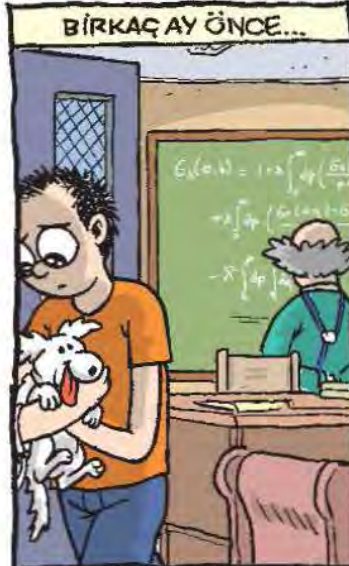
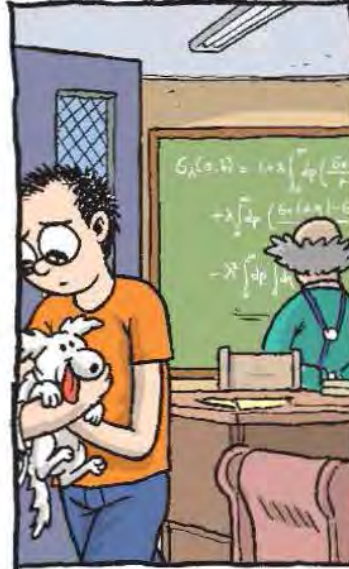
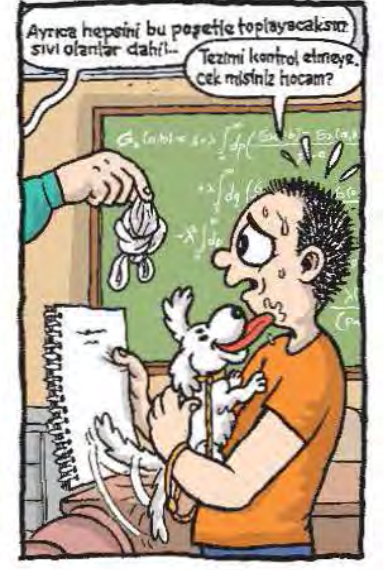
Şimdi cenaze levazımatçısının, asılması için tezahürat yaptığı, düelloda vuruşması için gaz getirmeye çalıştığı adamlarla ne alıp veremediği olabilir? Şimdi tamam, çizgiroman, bildiğim kadarıyla Örümcek Ayak'tan başka kimse de ölmedi Red Kit'lerde ama netice itibarıyla burada genellikle hiç tanımadığı bir insanın başına gelebilecek en kötü şeyi isteyen bir adamdan bahsediyoruz.

Peki nasıl bir insan, hayatı boyunca tanımadığı, çoğu zaman kim olduğunu bile bilmediği, hiçbir insan evladı gökten zembille inmediği için muhtemelen geride bekleyeni, ailesi, eşi, dostu olan bir başka insanın ölmesini, yok olmasını bu kadar büyük bir şevkle isteyebilir? Meselenin para olmadığını, hiç kimsenin cenaze levazımatçısına para mara vermeyeceğini yukarıda ortaya koymuştuk; yani cenaze levazımatçısının, bir başka insanın mahvını istemekteki bu ısrarının arkasında para kazanmak, zengin olmak gibi bir motivasyon yok.

Benim aklıma gelen tek açıklama, cenaze levazımatçısının insan sevmiyor olması. Kendi ailesi, kendi tanıdıkları belki kasabalı hemşerileri, yeni bir nevi kendi milletin fertleri dışında herkesin ölümünü istiyor çünkü. Girişindeki levhada "Burada yabancıları sevmeyiz" yazan vahşi batı kasabalarına

has bir figür yani. Ha ama hakkını yememek lâzım, durup dururken, yok yere "Asalım! Asalım!" diye dapçınmıyor. (Dapçınmak?) Bekliyor ki gelen yabancı bir olaya karışsın, bir şeyle suçlansın. Yani ne bileyim, köşe yazılarında yıllarca Fransız eşinin soyadını gururla kullanıp sahilde mangal yapanlar üzerinden kılı, kısa ve kalın bacaklı diye çemkirdiği Türklere nefret saçtıktan sonra bugün okul servis ücretinin yüksekliğinden yakınana bile adres olarak mültecileri gösteren muharrir müsvetteleri gibi her fırsatta nefretini kusmuyor. Red Kit'in cenaze levazımatçısı bir tür ölüm idealisti, kimin öleceğinin bir önemi yok, ölümler arasında ayırım yapmıyor, kim gelirse ölçüsünü alıyor. Ama Türkiye'de hesapta entelektüel adamlar, ırkçıların saldırısından zarar gören küçük mültecinin fotoğrafını yayınlayıp kontrolsüz göçe karşı çıkanlara "memnun musunuz?" diye soruyor. O kadar çığırından çıkmış bir kurban seçicilik ki, muarızlarının cevap olarak kafası taşla ezilen bir genç kızın fotoğrafını koyup "Peki sen memnun musun?" diye sorabileceğini hiç düşünmüyor. Yani tarafının bir önemi yok, her iki yanda da mebzul miktarda cenaze levazımatçısı var.

Gerçek hayattaki cenaze levazımatçıları zaten muhtemelen yakınlarını kaybedenlere içlerinde doğan boşluğu doldurmak için ilk yardımı sunan önemli bir hizmet veriyorlardır. Ama Red Kit'teki Cenaze levazımatçısı o hâliyle sadece Red Kit'te güzel. İlla Red Kit olun demiyorum, derseniz Daltonlardan biri olun, Billy The Kid, Kalamiti Jane, Pat Poker olun hatta Düldül olun, Rin Tin Tin olun ama cenaze levazımatçısı olmayın. Olana da kulak asmayın. Bence yani.

Az kibarlaşın lan!

Uzun süredir paso evde oturduğum için yazın geldiğini balkona çıktığımda suratıma vuran yaz havasından anlıyorum haliyle. Sokaklar kalabalıklaştı, gençler apartman girişlerinde aysti ve sigara içip oturmaya başladı, Moda sokaklarında yine çiftler kavga etmeye başladı. Demek ki yaz bereketsizliği geldi. Mekanlar tekrar açıldı. Barlar

Sokağı'nı polis kapattı, artık her gece mevzu var neredeyse haftasonu. Millet tabii evde kalmaktan sapıtmış, taşa, ağaca halleniyor. Z kuşağı zaten paso "date"te ve mutsuz. Nasıl mutlu da olsun garip! 20 yaşına gelmiş çocuk bir gün bile başka bir isim görmemiş. Sürekli herkese kızan birisi var, ne yapsalar olmuyor. Büyük özgürlük büyük sorumluluk getirir ama özgürlükler de tısladıkça tısladı. Üniversitede sıkıntı, cinsel yönelimin sıkıntı, zaten içki içmeye çalışan parasızlık sıkıntı. La bari medeni ülkelerin gençlerinin yaptığı gibi başka ülkelere gideyim desen hem Covid, hem sıkıntı. Çünkü bir Avrupa parası 10 Türk parası. O halde bile 2 Avrupa parasına içki alabiliyorsun oralarındaki mekanlarda. Bizde içki miçki hep para. İki eğlenmek için konsere gitmek istesen 150 lira. Piiiiiii. Neyse geçelim, gençler de kendileri bu durumdan kurtulmanın bir yolunu bulacaklar bence. Zaten bizi de onlar kurtaracak ama daha farkında değiller. Olsun...

Bende ise mevzular aynı. Sabahtan beri evin yanındaki ceviz ağacını mesken edinmiş sığırcıklar ve serçeler ötmekten bitap düştü. Arkadaş nasıl bir eğlenceyse, cicirik de cicirik ötüyorlar paso. İlk 3 gün bu ötmeleri ben de destekledim ama sonra bu şerefsizlerin benim camım önünde ben çalışırken dilli dişli cinsiyel ortamlara girdiklerini fark ettim. Lan benim evin balkonu adeta Berlin'deki Kit-Kat gibi bir fuhusturucu merkezine dönmüş meğer. Sabahtan akşama künde ve kıtlama oluyor... Karşıdaki komşumuz, sigara içmek ve telefonla konuşmak için balkona çıkıyor. Rusça konuşuyor, kız azlında Türkçe de biliyor ama herhalde akranlarıyla eşitle dostuyla konuşuyor, hasret gideriyor, gıybet yapıyor, ya da benim hakkımda ileri geri konuşuyor. Hiçbir şeyi de anlamıyorum. Türkçe konuşsa ne konuştuğunu anlayıp kıl olurum. Böyle olunca en azından kafam rahat. Yalnız çok konuşuyor kız. 4 saat günde telefonu var...

Nereden nereye? Yıllar önce bir arkadaşımın ev taşımaya yardım ediyordum. Neden olduğu belli değil, eşya versen kaldıramam, elim ayağım tutmaz ama arkadaşım, "Ya gel yolda muhabbet olur" diye beni de çağırmış. Nakliye şirketi de yok o yıllarda. Bulduğumuz kamyonun ön koltuğunda ben şoför, Cem 3 kişi oturuyoruz. Trafik o zamanlarda da ceset gibi. 2. köprüden karşıya geçeceğiz. Şoför abinin tek bir kaseti var, onu dinliyoruz. Kasette tek bir parça var. Baştan sona Candan Erçetin "Yalan" çalıyor. İlk 25-30 dakika hep aynı parçanın çaldığını fark edip kıkırdıyoruz ama trafik bir türlü açılmıyor. Kulaklarımızdan Candan Erçetin "Yaaaalağğğ" diyerek sızıp beynimize ilerliyor. 1.5 saatlik yolculuğun sonunda hayata daha farklı bakıyorduk. Neyse ki şoför abi aynı zamanda hamallık da yapıyordu. Buzdolabını tek eliyle kavrayıp sırtına atıyor ve 5. kata çıkarıyor... Yıllar öncesinin teknolojisi sonuçta. Yıllar sonra bir modern sanat ortamlarında orada çalışan arkadaşlarımdan biriyle konuştum, bana "Bu sesli enstalasyonların yanlarında duran görevliler kesin kafayı yiyor" demişti. Aynı seçim otobüsünde aynı şarkıyı gün boyu dinlemek gibi. Ama bunda "Aeeeei oooooiee" diye sesler geliyor. Eve gidiyorsun, bugün naaptın? "Eeeeeei öeeeei"...

Yaz geldi, milletçe parklara, bahçelere kaçmaya çalışıyoruz. Çoğumuzun oturduğu yerde düzgün bir park bile yok, herkes aynı yerlere akın akın geliyor. Çocuk parkında bira içenler sağ olsun, kutuları kaydırakta bırakıp bırakıp gidiyorlar. Neden böyle oluyor, anlamıyoruz. Aslında bir sürü şeyi sadece çevresine tepki olarak yaptıklarını düşünüyoruz. "Ben mutlu değilim, sizin de ABV" diye düşünmüş olabileceklerini konuşup çevredeki boş kutuları topluyoruz. Nedense ülke çevreyi kirliletmeyi çok seviyoruz. Belki de şu andaki halimize gelmemizdeki en büyük sebep de çevremizden tiksinnemiz diye düşünüyoruz. 5 metre yanında çöp kutusu var, bari çöpleri ona doğru fırlat be abi. O da yok. İçtiği yere bırakmak zorunda o bira şişesini... Kimsenin içki içmesine de lafım yok, zaten bira kutusu bir sembol. Ama en büyük sembol çekirdek kabuğu. Türkiye'de sokakta yerlerde çekirdek kabuğu olan noktalara bakın, anlayacaksınız. En sevilen noktalar paso çekirdek çöpi istilas altında. Belki de "Ya çşam böyle çevreye" diye düşünüyor, yediklerini yere atıyor, ya da hiçbir şey düşünmüyor "Zaten bu böyle yeniyor hamuogoduymun" diye homurdanıyordu.

O yüzden diyorum ki bir çekirdek çöpünü yere atmamakla başlayacak her şey, sonra kutu biralır, sonra aystiler...

Ha o da olmazsa seneye o birlikte oturduğumuz çimlerde boş bira şişeleri üzerine oturur, yine elimizde çekirdek, çöplerimizi sokağa tükürerek mal mal manzaraya bakarız, önümüzden gelene geçene laf ederiz.

Biraz kibarlık lan!

* Son olarak, rüyamda kendimi sürekli birisinin eline çay poşeti verirken gördüm. Sonra uyandım ama rüyamın büyük kısmını unutmuşum. Böyle rüyalarda yaşayanlar bile olabilir. Ne yaptın bugün? "Eeeeei, oeeeei"...

CEM GÜVENTÜRK

NASIL SONLANACIĞINI
MERAK ETTİĞİMDEN...

İNSANLARI SEVİYORUM...

HİSSEDECEĞİM
HERHANGİ
BİR ŞEY
GÖRDÜĞÜMDEN...

SAKLANIYORUM...

ÇÜNKÜ BU HİS Bİ AN MI, YOKSA YILLARCA MI
SÜRECEK BİLMİYORUM...

EN İYİ
ZAMANLARIM
...

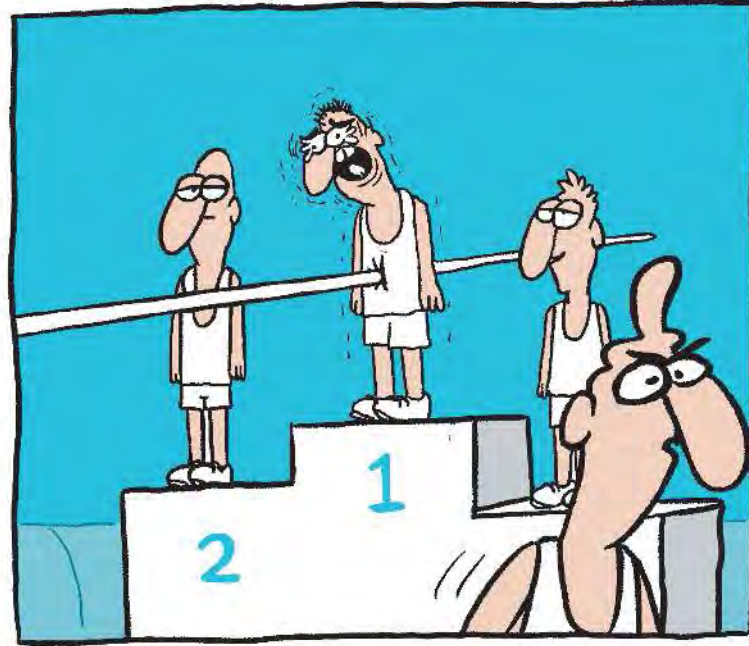
BUGÜN BİTİYOR...

OH!..

GÜN İÇİNDE YAŞANAN
BOKTAN ŞEYLER...

HASKTİR ONLAR
YARIN DA DEVAM
ÖBÜR GÜNLERDE DE...

EN KÖTÜ HÜKÜM VE KOŞULLAR
ALTINDA GEÇİYOR GİBİ.

Merhaba.

Biraz önce kuzenim geldi yine eve. "Annemle ilgili her şeyden nefret ediyorum" dedi. "Nooluyo" dedim ya, "sabaha sabah, hayır ola" dedim. "Acaba ben senin travmalarını acaba dinlemek zorunda mıyım hep böyle acaba" dedim. "Acaba" dedim. "Acaba" demeyi ne kadar da çok sevdiğimi düşündüm her "acaba" deyişimde. Sanki beni bıraksan akşamlara kadar "acaba" dermiş gibiymişim. Şim. İm. Mim. Bi mim imimimizin mimi. Bunları niye yapıyorsam. Neyse. Canım istiyor, yapıyorum. Neyse. Sanatçıyım ya ben, hesap mı verecektim yaparken. Neyse. "Ee" dedim. "Ne bileyim abi" dedi, "beni gerçekten çok sinirlendirirdi çocukken, ben de bazen yapmamam gereken bir şey olsa da, onun taklidini yapardım, derdim ki mesela, sini dişirciğimi tiş dişirseydim derdim, o da bana hemen, ağzın eğriyse demirciye git derdi, hayatımda duyduğum en s.kık laftı, ne demek ya ağzın eğriyse demirciye git, benim ağzımın eğriliğine demirci ne yapabilir, ayrıca benim ağzım eğri değil ki, ben ağzımı eğriliyorum, bir insanı eleştirirken bile zekice şeyler söylemek lazım, Kastamonu Kastamonu Dep Dep Dep, bu değil yani" dedi. "Ne diyon oğlum sen, ne acayıpmış" dedim. "Acayip tabii ki" dedi. "Ben de onu diyorum, acayip diyorum" dedim. "Acayip çünkü" dedi. "Yemin ediyorum şiştım şu anda" dedim. "Ağzın eğriyse demirciye git, sende de kusma isteği yaratmıyor mu" dedi. "Bazı insanlar özel olarak iğrençtir, annem de özel olarak iğrenç biriydi" dedi. "Mesela ağzın eğriyse demirciye git'i belki de dünya üzerinde sadece annem kullanmıştır, onun buluşu bile olabilir" dedi. "İnsanın sinirlerine dokunuyor, evet" dedim. "Sonra deliysen tımarhaneye git vardı bi de" dedi. Dedim "ama ya bu neymiş hakaten, yemin ediyorum ben tiksindim şu anda" dedim. "Sen bi de bunları yaşadığını hayal et" dedi. "Kardeşim çok yıpranmışsın" dedim. "Yıprandım tabi .mırcık" dedi. ".mırcık mı" dedim. "Evet" dedi "amırcık." "Niye ki" dedim. "Neden olmasın" dedi. "Sen de haklısın" dedim. "Haklıyım tabi" dedi, gitti. Düşündüm biraz ardından. Gerçekten çok çekmişti bu çocuk. Günlüklerinin bile okuduğunu biliyorum annesi tarafından. Hiç saygı görmeden büyüdü. Sürekli aşağılandı. Açıkça nefret edildi kendisinden. Bunun neden böyle olduğunu hiç bilmiyorum. Fakat tüm bu korkunç yaşamışlıklara rağmen, nasıl oldu da bu çocuk sanatçı olmadı, yine de gitti tam bir denyo oldu, ben de bunu hiç anlamıyorum. Ruhunda var demek ki çocuğun. Bunları düşündüm, sonra da biraz sustum. Susmayıp da ne yapacaktım çünkü.

E ağabey şimdi hayat gerçekten de çok acayip. Ailen iyi olsa hoca kötü oluyor. Bir yerden seni mutlaka yaralıyor insanlar. Futbol hocam mesela. Açıkça ırkçıydı ve bunu kabul etmezdi. Derdi ki mesela, "çok önemli değil ama rakip takımın sol beki çingeneymiş" derdi. Biz tabii çocuk olduğumuz için anlamazdık pek. Şimdi biri böyle dese, "ya bi s.ktır git, seni federasyona şikayet edeceğim, senin lisansını elinden alsınlar da sen de bi gör" derim. Yaralıyorlar bizi. Hep yanlış kodluyorlar. Hep ama.

Kuşçu Mustafa Ağabey'le başım dertte. Bizim burada bir taksi durağı var. Durakta taklacı güvercin besliyorlar. Benim de zaman zaman elime taklacı güvercin geçiyor, hop diye oraya götürüyorum, herkeşler de mutlu oluyor. Gözüm de arkada kalmıyor, çünkü kuşlara iyi bakıyorlar. Kuşların küçük bir havuzları bile var. Hatta bu kış Meltem Parlak bile aradı beni. Balkonunda taklacı güvercin mahsur kalmış. Onu da alıp bu taksi durağına bırakmışım. Geçen yine bir kuş bıraktım. Orada da Mustafa Ağabey diye biri varmış. Derken mevzu benim kuşlardan açıldı ve saka melezi kuşum olduğunu da duyunca hop dedi "o kuşu bana sat." Dedim "ben prensip olarak kimseye kuş vermiyorum, satmıyorum da." "Ya öyle deme, bak ben seni bizim kümese götürüyem, zaten komşuyuz da sanırım, ben sana güvercin veririm, baska besliyorsun madem, gel öyle takas yoluna gidelim" dedi. Dedim "ağabey olmaz, ama kümese gelirim yani yolum üzeriyse". Amacım nasıl bir kuşçu olduğunu görmektir. Hiç iyi bir kuşçu değilmiş. Detaya girmiyorum, kümesin ve kuşların halini beğenmedim. Bu arada bahçeden bana bir saka kafesi getirdi, "bunda besleyeceğim melezi" dedi, kafesi örümcek ağı bağlamış. İmkani yok yani ben böyle bir kişiye kuş vermem. Zaten vermiyorum da, hiç vermem. Benim dev kafeste arkadaşlarıyla huzur içinde tertemiz takılan kuşumu sana vereceğim ve sürekli eziyet çekecek hayvan öyle mi. O gün ayrıldım oradan, bir daha da karşılaşmadık kendisiyle. Geçen İstanbul dışındaydım. İzmir yolunda biri aradı. Tanımıyorum numarayla. Açtım, "selamün aleyküm" dedi, "ben Mustafa abin, hani kuş verecektin bana" dedi. Dedim "ben kuş veremeyeceğim size." "Ama" dedi "ben senin için Edirnekapi'ya kadar gidip erkek baska güvercin aldım, ayırdım sana haberin olsun, İstanbul'a dönünce al bu kuşu, sen de bana melezi vereceksin zaten ya" dedi. Dedim "öyle bir şey olmayacak." "Olur olur, neden olmasın, öyle konuşma" dedi, kapattı telefonu. Şu anda İstanbul'dayım ve bir yerden karşıma çıkacak Mustafa Ağabey diye aklım çıkıyor. Ben neden başıma böyle insanları sarıyorum ve nasıl olaylar bu şekil geliyor; hiçbir fikrim yok.

Hoşça kal.

BÜYÜK BEYAZ

Büyük beyaz köpek balığından daha tehlikeli bir şey varsa o da büyük beyaz boş bir sayfadır. Bakıp bakıp yazacak bir şey bulamadığınız büyük beyaz boş bir sayfa. Nice yazar ve çizerin karşısında da aynı bu şekilde bomboş duruyordu. Sonra saniyeler içerisinde

şakımaya başladılar. Kimi votkayı tekte dikip insan ruhunun karanlıklarına indi, kimi penceresinden izlediği uçsuz bucaksız tarlaları resmetti, kimi büyük savaşlar anlattı kimi hapishane anılarını. Pekî tüm bu insanlar benim gibi tıkandıklarında ne yaptılar? Tabii ki de kısa bir yürüyüşe çıktılar. İnsan ruhuna kısa bir yürüyüşten daha iyi gelecek çok az şey vardır ve o şeylerin çoğu da reçeteye satılır. Bu nedenle hareket etmenin önemine kalpten inanırım hatta bunu yakınımdeki gün yüzü görmeyen depresif dostlarıma da sık sık öneririm. Gerekirse onları zorla sokağa çıkarır, sürükleye sürükleye yanımda gezdiririm. Bu yüksek ihtimale bel fıtığı olan birinin çıkıkçıya bel çekirtmesi gibi bir şeye denk geliyor. Psikologlar lütfen kızsasınlar. Bu kadar kolay kızacak insan da rica ederim psikoloğum diye dolaşmasın.

Yürüyüş denen şey önemli olmasaydı bugün kralların yürüyüş yollarından bahsedemezdik. Tarih boyunca birçok hükümdar, kral, han, hakan kilometreler kat ettikleri yürüyüş yollarında önemli kararlar alıp uygulatmıştı. Saatler süren bu dingin yolculuklarına yalnızca kendilerini olası bir tehlikeden korumakla ve kralın aklına gelenleri not etmekle yükümlü yaverleri eşlik etmiştir. Yaverlerin krallarının ne düşündüğüyle ilgili en ufak bir fikirleri olmamıştır. Onlar öyle kilometrelerce ellerinde boş bir parşömenle fiksizce yürüyüp belki de çok ihtiyaçları olmayan bir dinginlikle karlılarının yanlarına dönmüş, çocuklarının alınlarından öpüp istirahate çekilmişlerdir. Ben kendimi ortalama bir yavere göre daha şanslı hissediyorum. Birçok açıdan daha rahat ve risksiz bir hayatım var. Yine de şu an bir kralın yanında yürüyüp elimde tuttuğum boş kağıdın ağırlığını hissetmek zorunda kalmamayı isterdim.

Yazı bir şekilde yazılır yazılmasına da, hayatla kurduğum ilişkinin zayıflaması ve bu yüzden yazacak gerçek bir şeyler bulamamak çok daha büyük bir problem ve yürüyüşle filan da çözülmesine imkan yok... Gibi duruyor değil mi? Parka doğru yürürken kaldırım köşesinde başı iki elinin arasına almış, kulağından sarkan kulaklıkları sallanırken hıçkırarak ağlayan bir kağıt toplayıcısıyla karşılaştım. Kendisine yönelmek istediğim ikinci sorunun acelesi yoktu. Neyi olduğunu sorarak başladım. Cami çıkışında zar zor para biriktirerek satın alabildiği arabası çalınmış. "Tam üç yüz lira verdim abi," dedi. "En baştan yapacak gücüm yok..." Üzgün bir şekilde yanında bekledim. Su veya başka bir ihtiyacı varsa alabileceğimi söyledim. Az sonra prestijli mahallemizin saygıdeğer bir büyüğü yanıma yaklaştı ve lafı çok uzatmadan üç yüz lirayı sayıp bu kısa ve acıklı hikayeyi mutlu sona erdirdi. Böylece ikinci sorumu sorabileceğim ortam oluşmuştu ancak geçmiş olsun dileklerini sunup parka doğru yürümeye devam ettim. Kağıt toplayıcıları sürekli olarak kulaklıkla ne dinliyorlardı, o gün de öğrenemedim. Bu kıssadan hisse tadındaki olay biraz olsun yaşadığımı hissettirmişti. Büyük beyaza vurulacak son darbe ise parkın halı sahasında beni bekliyordu. Her şey normal seyrinde giderse, (ki çoğu zaman gitmiyor) hayatlarının sonuna benden çok daha yakın olan on sekiz buruşuk erkek vücudu, halı sahada veteranlar futbol ligi organizasyonu dahilinde top peşinde koşuyorlardı. Hemen bu heyecanlı olayı izlemek için tribünleri dolduran mahallelinin yanında yerimi aldım ve yanıma aldığım not defterinin büyük beyaz boş sayfasına şu satırları yazdım: "Altmış beş yaşındaki Osman Ağabey, orta sahanın ortasında bir türlü alamadığı pas için kendini bu kadar yırtıyorsa, Netflix'te anlattıklarından daha abartı bir kağıt toplayıcısı hikayesi gözlerimin önünde gerçekleşebiliyorsa; bir yerlerde anlatacak hikayeler var ve olmaya devam edecek. Ayrıca kağıt toplayıcıları elleri kirli olduğu için kulaklıkla takılıyorlar."

Bir yerden nothing else matters şarkısı akıyor evin içine, çıldıracağım. Arızalı su tesisatından sızan atık suyu gibi evin içine işliyor, duvarları kabartıyor, sıvaları döküyor, tavanda iz yapıyor. Komşularımdan

birinin üst üste on defa, yirmi defa son ses nothing else matters dinleyip de üstesinden gelemediği bir derdi var, çıldıracağım. Nasıl yardım edebilirim, ne diyebilirim bu dert sahibi komşuyu kısılp kaldığı metal ballad döngüsünden kurtarmak için? Mevzuyu bilmeden, içeriğini anlamadan gidip "Beyefendi / hanımefendi, lütfen durun. Ayrılık acısı mı bu? Olmuyor, yapamıyoruz mu dedi? Sen çok iyi bir insansın, daha iyilerini hak ediyorsun mu dedi? Aslında ben baya iyi bir insanım, daha iyilerini hak ediyorum demıştır. Sene olmuş 2021, hala metallica

siyah albümü dinleyip sevinen, nothing else matters dinleyip üzülen sabit fikirlilerden daha iyilerini hak ediyorum demek istemiştir. Daha önce denemiş ve yanılmış bir insan olarak size söz veriyorum: Dünya tarihinde metal ballad dinleyerek gideni döndürebilmiş bir insan yoktur. Ötücü bir kuş gibi saatlerce şarkılarla çağırırsınız, giden duymaz komşular duyar. Giden gelmez, sizin için üzülen komşular gelir. Kendinizi tanımadığınız insanlara anlatılmaz dertleri anlatmaya çalışırken bulursunuz. Yapmayın." mı diyeyim?

Saat yüksek sesle müzik dinlemek için uygunsuz bir saat değil, öğleden sonra bir buçuk, iki suları. Benim tam iki yaşındaki oğluma yemek yedirirken Mustafa Sandal ya da glam rock gibi, white metal gibi daha şıllık bir müzik dinletip müzik zevkini eklettik, komplike ve anlaşılmaz hale getirmeye çalıştığım saatlere denk geliyor. Küçük projeleriniz, onun için ufak tutkularınız yoksa çocuk bakımı bir

yerden sonra akvaryum bakımına dönebilir. Kakayı temizledim, yemini verdim, kolu bacağı yerinde duruyor mu baktım, benim mesaim bitmiştir gibi bir anlayışa girerseniz sıkılırsınız, heyecanınızı yitirirsiniz. Benim zararsız hırslım da bu çocuğumla ilgili. İleride arkadaş ortamlarında, ev partilerinde internetten şarkı açma işini üzerine alsın, Mustafa Sandal'ın peşine Mayhem, Mayhem'in peşine Kayahan koysun, araya Dokken gibi, Poison gibi yapay muz aromalı jelibon tadında glam metal grupları sıkıştırın, dinleyenlere "allah allah" dedirtsin, "dinlediğimiz her şey yanlış ama çok keyif alıyorum, kendi keyfime hakim olamıyorum" dedirtsin. Benim oğluşum partilerde daft punk açıp müziği otomatige bağlayan, "best new hip-hop" playlisti açıp ardına bakmayan bir partici olmayacak. Aksine pro-aktif, insiyatif alan, risk alan bir partici olacak. Partide insiyatif alan iş hayatında da insiyatif alır, eğitim hayatında da pro-aktif olur, hayatın her alanında o yeteneği uygular, başarıdan başarıya koşar. Doktor

ya da üst düzey yönetici olur, yaşlılığımda bana bakar. Ya da ben öyle umuyorum.

Komşumuzun dermansız dertleri bütün planımı mahvediyor. Bu çocuk bir kere bile nothing else matters dinlemeden geldi bu yaşa kadar. Onu sakındım, metal ballad cehenneminden koruyabildiğim kadar korudum. Yeterince güçlendiğinde, zihinsel ve fiziksel olarak kaldıracabilecek yaşa geldiğinde ona ben dinletecektim. Doğrudan nothing else mattersla da girmeyecektim. Testament'den return to serenity ya da Ozzy Osbourne mr. crowley falan başladık, sonrasına bakardık. Şimdi ise evin içine giren nothing else matters yüzünden yemek masasında oturan oğluşum mahzun, önünde köftesi prensim düşünceli. Daha kakasını yeni söylemeye başlamış çocuğun hissettiği duyguların hesabını kim verecek? Komşumuz mu, yoksa komşumuzu bırakıp giden o güncel hip-hop ve r&b bağımlısı mı? Kimsenin üzerinde alınacağını zannetmiyorum.

Mustafa Satıcı

FURKAN ÖZÇOBAN

CİLT 47

UYKUSUZ 47

CİLT 47 • SUBAT 23-MAYIS 13 • SAYI 599-611

2020 HATIRASI

ÇIKTI!

Bayilerde marketlerde

www.uykusuzdukan.com.tr

"Dilediğim en güzel hayat

Çöplerin içinde rüya aradım

Düştümse eğer sana bakarken
düştüm."

-Cahit Zarifoğlu

● "Bu ülkede de herkes şair be kardeşim!" diye hayıflanana var. E, olsun işte, ne güzel. Şikayet ettiği şeye bak hırbonun. N'olaydı, herkes otoparkçı, emlakçı, yaşam koçu mu olaydı?! Geleneğinde 'Aşık' diye mesleğin olduğu, her yanından ozanın, türkünün savrulduğu ülkeden ne çıkacaktı?! Bu güzellik bile batıyor şiirsiz, tutkusuz, hayalsiz, küt zihniyete. İnadına şiir yazın. Daha çok yazın. Kısa bir şiirden de kısa çünkü ömür...

● "Karakız Kantosu" müthiş bir şarkı. Hele hele introsu, pek elektrikli. Efsane Sema Moritz'den mutlaka dinleyiniz. Atilla İlhan'ın şiirinde geçen, "Çıktı mı deprem sanırsın Karakız Kantosu'na" dizesini şenlendiren kanto, işte bu kanto: "Karantinalı Despina". Dahioğludahi Timur Selçuk, muhteşem şekilde bestelemiştir. İkisini benim için ardarda dinleyiniz.

● Büyük usta Altan Erbulak, on parmağında yirmi marifet olan bir markaydı. ABD'ye gittiğinde Charlie Chaplin'le tanışır Erbulak. Aktör olduğunu söyler. Kariyerine akrobatlıkla başlamış olan Chaplin, heyecanla sorar: "Sahnede takla atabiliyor musun?" Erbulak "Evet" deyince, yüzü bulutlanır Chaplin'in ve "Ah" der, "Senin yerinde olmayı çok isterdim!" Bu usta çeşitliliği Altan Ağbi'de de mevcuttur. Sayfalar dolusu çizmiş olmasına

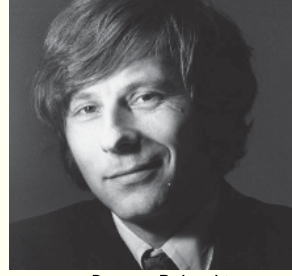
karşın, genç yeteneklere hayranlığını gizlemez, iltifatlarını esirgemez. Genç yeteneklere 'Keşke yaşıtlı olsaydık; vaktim, gücüm olaydı da senle yarışabilseydik' diyebilen endemik bir beyindir. Nur içinde yat Erbulak Usta...

● Bir halk türküsü: "Ben babamın evinde gezerdim kibari / Gittim elin evine balam, oldum duvar sıvırı!" Aynı halk, bir başka türküde ise şöyle diyor: "Dün gece yar hanesinde yastığım bir taş idi / Altım toprak, üstüm yaprak, yine gönlüm hoş idi!" Durumlar değişince, fikriyat da değişiyor, organik diyalektik diyelim buna biz!

● Lehçe, yani Polonyaca bize zor geliyo sanırdım, sessiz harflerin coşkunluğu nedeniyle, meğer Polonyalılara da zor geliyomuş, iyi mi?! Roman Polanski'nin otobiyografisinde okumuştum, çocukken kayak yapmağa gitmişler, 'Slyzrck' diye bir yere. Sıfır sesli harf. Aynen şöyle yazıyor ünlü rejisör: "Telaffuz etmenin imkansız olduğu yer." Haydaaa, ben bize zor diyodum, bayağı ona da zormuş ya lan!

● Türkiye'de elini sıcak sudan soğuk suya sokmayan tiplerin, sırf Anglosakson dilini öğrenmek için gidip gurbet elde çocuk pırpırlaması nedir peki? Haa, dünya insanı olacak! Burası nerde, Uranüs'te mi?!

● "Seversem öldürürler, sevmezsem öldüm" diyor Karacaoğlu ve "Bir sevmek, bin defa ölmek demekmiş" diye pekiştiriyor Üç Hürel...

Roman Polanski

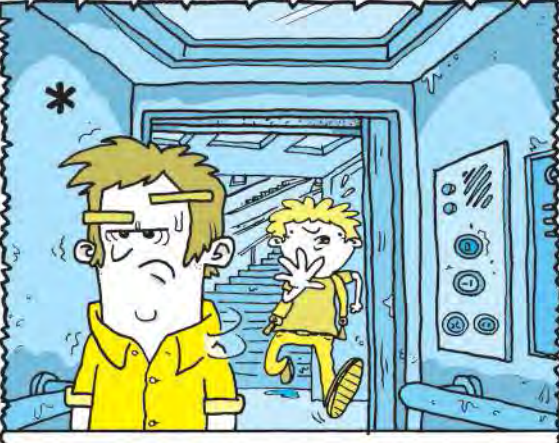
DENİZ ENSARİ 2021

ÖZER AYDOĞAN

DİNOT*

İMER GÖKSEL

* BİNMENİ İSTEMİYORUM AMA BUNU GÖZLERİNİN İÇİNE BAKARAK YAPAMAM.

* "BOZUK DEĞİL" GİBİ AMA RİSKİ PAYLAŞALIM...
** HİÇ ANLAMAM. ÖLMEYELİM SONRA?!

* NE YAPIYORSAN YAP, BENİ BULAŞTIRMA!!

* ANLAMADIM AMA Bİ SAAT İŞİNİ ANLATMANI DA İSTEMİYORUM..

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Vaktim yok görüşmeye kimseyle/ Ruhi bey!/ kendimle bile, kendimle bile"

"Ben Ruhi Bey Nasılım"/Edip Cansever

Gerçi görmek için yanıp tutuştuğum bir filmin arz-ı endam etmişliği de yoktu piyasalarda henüz. En çok o yüzden. Epeydir sinemaya gidemedim. Yaz sıcakının tam ortasında gitmeyi de ayrı bir tutkuyla severim, yazmıştım. Ortalık cazırdamanın eşliğindeyken, nerdeyse bomboş, serin (izbe) karanlık salonda "perde"ye dalıp gitmek. "Beyaz perde" denirdi. "Beyaz perdenin yıllara meydan okuyan hanımefendi sanatçısı"

Yeni "Dune" Heyecanla beklediğim o. İmax 3D oynayacakmış. Eylülde, İstanbul'da olmak lazım. Gerçi o kitap; ağır sabıkalı, tehlikeli... (Frank Herbert'in Dune'u) Epey tedirginim;

kaç "dahi" yönetmen yıkıp bitirmişliği var. ("kaç" dediğim: iki adet, ama az mı) Büyük David Lynch'inki bile gerçek bir rezaletti. İlk "Dune"

Olacak şey değildi. Tam bir yıkım. Aklım durmuştu. "Başka bir şeydir mutlaka, farkına varamamışımdır..." Olana bitene inanamayıp defalarca tekrar tekrar bakmıştım ayrı zamanlarda. "Eraserhead" ve "Fil Adam" gibi iki mucizeden sonra çekmişti onu.

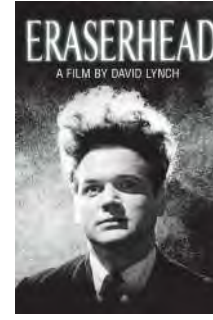
Lynch'den önce; ilk mahvolan; Alejandro Jodorowsky: 1970'li yıllarda, o filme uyarlamaya çalışmıştı "Dune'u. Zavallı. Yıllarca, yıllarca çılgın gibi uğraştı. Didindi. Debelendi durdu. Olamadı. Storyboard'lar için çok çok büyük çizimler Moebius/ Jean Giraud

onlardan biri, büyük H. R. Giger bir diğeri) Dahi/ çılgın Jodorowsky'nin olmayan filminin "olamayışı"nın hikayesi çok ilginç bir belgesel ("Jodorowsky's Dune"/2013) film haline getirildi.

(meraklısı izlemeli mutlaka--bütün o desenler, çizimler falan hepsi var, Moebius'u çizirken görüyorsunuz--). Şöyle anlatıyor durumu üstad: "...David Lynch filmi çekti... Çıldırıldım, çünkü bu benim hayalimdi..." Sonrasında filmi görmeye gitmiş içi kan ağlaya ağlaya, kara bahtlı Jodorowsky: "...Mutluydum... Çok çok mutluydum. Çünkü film berbattı.

Dune'u kimsenin yapamayacağını fark ettim." Bütün bu "enkaz", büyük kara laneti de devralıyor bu yeni film, en baştan. Kolay iş değil. Dehşetli bir meydan okuma. Bakalım ne yapmış yeni filmin rejisörü Villeneuve. (Jodorowsky? hala yaşıyor --maşallah'ı var--92 yaşında, yeni filmin de tam olamayacağını çünkü Dune'un çekilemeyeceğini söylüyor--filme gidecekmiş--ah, yanında oturmak, kim istemez)

"Epeydir gitmedim" dediysem de. Yalan olmasın. Tam olarak doğru sayılmaz; sanal olarak, sanal gerçeklik alanı içinde çok sık gittim çünkü.VR başlığı

Eraserhead 1977

bir aydınlanıp bir kararan boş sıralara, giriş koridoruna bakıyorsunuz. Filmin sesleri aynen bir salonda duyulduğu biçimde. Tek sorun; diğerleri. ("cehennem başkalarıdır" demişti Sartre) Yani şaka tabi. Ama kimi

zaman rahat vermiyorlar. Sahiden. Salona, kendiniz de seçtiğiniz bir "avatar" halinde/şeklinde giriyorsunuz. Üç boyutlu, hafif ışıklı yarı saydam bir hologram şeklinde. Karikatürümsü hologramlar bunlar. Belden aşağıları yok. Ellerin, başların hareketlerini; yarım vücutla süzülerek gelişlerini görüyorsunuz. Etrafa, sağa sola bakınırlarını... O hayalet gelip yanınıza oturuyor. Diğeri diğer yanınıza. El baş hareketleriyle selam veriyor kimileri. Sen de el sallıyorsun. Bazen o ışıklı elini karşındakinin hologram eliyle yaklaştırıp tokalaşır gibi bir hareket yaptığın da oluyor. Biri Lima'dan, biri Seul'den bir diğeri bir Amerikan şehriden o aynı anda orada aynı sıraya yan yana oturuyorsunuz. Konuşabilmek de mümkün. İşte o salonlardan birinde

genellikle filme değil de makara yapmaya gelmiş tipler de oluyor. Kalkıp dolanıyorlar, size de bulaşıyorlar. Gelip tam önünüzde duruyorlar. Ellerinde attıkça yenileri

belirip duran sanal, hologramdan olma; patlamış mısırları, kola bardaklarını, domatesleri sürekli perdeye doğru fırlatıyorlar. Bazen birbirlerine, size de... Evinizde otururken bunlar başınıza geliyor. Geliyormuş gibi oluyor. Tuhaf. Sanki gelecekte geçiyor gibi... İnternetin ikinci kısmı deniyor. Yeni bir deneyim başlıyor. İkinci kısım. "Bedenlenmiş/ Bedensel İnternet" de deniyor. "İçinde

bedenlendiğiniz bir ortam" Bir üç boyutlu mekan içinde bambaşka yerlerdeki insanların gerçek zamanlı sanal birlikteliği. Eğlence ya da iş. Bin türlü seçenek var. VR başlığı üreten firmalardan birinin yeni sahibi Zuckerberg'in ünlü teknoloji sitesi The Verge'ye (theverge.com) verdiği özel röportajda gelmekte olan hakkında her şey var. İlgiç okumalı. ("...çalışır bir hale getirilmiş "ışınlanma"nın, icadından önceki ikinci iyi şey" öyle diyor...)

Herneyse,

Yazı bitti...

Dune (2021)

H.D Giger'in jodorowsky's Dune için çizdiği bir desen

Moebius'un aynı film için çizdiği desen

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

KRALİYET AİLESİ

İntihara benzeyen bir cinayet

Gerçeklik hayatımı mahvediyor.

[BILLY WATERSON, Calvin and Hobbes]

Bir romanın en önemli yeri, ilk cümlesidir.

Hıh. Kimin umurunda?

Malikanede yazardan başka hiç kimse yoktu. Uşak, aşçı, hizmetçi, şoför, bahçıvan, seyis... hepsi toz olmuştu. Uşağı dün telefonla görüntülü arayıp, Pazar günü tüm personele izin verdiğimi söylemiştim. Tereddütsüz "Emredersiniz efendim" dedi. İtaatindeki kusursuzluk bende saygı uyandırdı doğrusu.

Bina kapısından girdim. Kravatımı düzelttim. Salon lüks eşyalarla, minimalist tarzda döşenmişti. Sony marka devasa televizyon, duvarı boydan boya kaplıyor. Ekranda, Vesikalı Yarım'ın [1968] pazar sahnesi donmuş. Okuma koltuğunun yanındaki metal bacaklı, tablası masif, oval sehpa da bir roman: Still Life with Woodpecker. Yanında iki paket Treasurer -black- sigarası.

Merdivene vardığımda, sağ taraftan bir inilti geldi. Döndüm. Köşede, meşin mindere kurulmuş bir Samoyed bana gülümsüyordu. Bu köpeklerin ağız yapısı böyle. Evrimin tebessüm emoji. Samoyedin saldırmayacağı muhakkak. Uysal tabiatlı zira. Fakat havlar mı? Havladı bile: "Hav! Hav!"

Üst kattan Alp Laçın O seslendi: "Ne var Gorgon?!"

Kuşukuşa şaşkındı. Minderden kalkmış, başını sağa sola yatırarak "Sen de kimsin?" der gibi bakarken cıvıldıyordu.

Sağ elimi öne doğru açıp hafifçe eğdim. Sonra işaret parmağımı ağzıma götürdüm: "Hışşşş..." Acaba bu sevimli yavruyu boğsam mı? Teskin jestleri işe yaradı. Gorgon arkasını döndü ve pencereden bakmaya koyuldu. Dışarıda, peyzaj düzenlemesi kraliyet kuyumcuları tarafından yapılmış uçsuz bucaksız bir bahçe uzanıyordu. Okaliptüsün dalına rengarenk bir ispinoz konmuştu.

"Ben duşa giriyorum kızım!.. Sebastiaaan! Gorgon'a bir bakiver!.." Yukarıdan gelen beyan ve talimatları dinlerken kıpırdamadım.

Gorgon başını bana çevirdi. Kafa karışıklığından kurtulmuştu anlaşılan. Mavi gözlerinde meleksi bir ışıltı: "Vazgeç dostum" diyordu sanki "iş çığırından çıkmadan yuvana dön..."

Onu selamlayıp merdivene yöneldim. Banyodan su sesi geliyordu. Temkinli adımlarla ilerliyordum. Evin duvarlarındaki, tavanındaki gömme hoparlörlerden, Moon Ray adıyla da bilinen Raggio Di Luna'nın Comanchero'sunun müziği duyuldu. En sevdiğim şarkı. Alp Laçın O karaoke yapıyordu. Ben de ona fısıltıyla eşlik ettim: "Komançero!.. Komançero komançero! Komançero ooo!"

Üst kat koridoruna asılı fotoğrafta smokinli Alp Laçın O seks oyuncağına benzeyen bir ödül zimbirtisini kaldırmış sırtıyordu.

Banyonun önünde belimden Beretta M9A1'i çektim. Ucuna susturucuyu taktım. Kapıyı yavaşça açtım. İçerisi buharla kaplıydı. Alp Laçın O şakımaya devam ediyordu: "Komançero!.. Komançero komançero! Komançero ooo!"

Tabancayı doğrulttum. Ve yüksek sesle öksürdüm. Durdu. Görebildiğim kadarıyla duş panelindeki bir düğmeyi çevirdi. Müziğin sesi kısıldı. Suyu kapattı. Tepeden tırnağa şampuanlanmıştı.

"Her kimsen, beni korkutamazsın!" dedi yarı şaka.

"Gene de bir denemek istiyorum." Sesimi duyunca irkildi.

Buhar dağılırken yüzünü sildi. Kabinin kalın camlı sürme kapısını araladı. Ve beni görünce taş kesildi. Dikkat, "tabancayı" demiyorum, "beni" gördüğü için şoke olmuştu. Zira ona tıpatıp benziyorum. Yani ben O'yum. "O" da amma acayip bir soyadı, ha? Fazla kısa. Neyse, Bay diğer O'nun gözleri fal taşı gibi açılmış, beti benzi atmış, nefesi tıkanmıştı. Elindeki şampuan şişesi pat diye düştü: "Hassiktir? Bu da ne!"

Çıplak dostumuzun kalbine nişan aldım: "Enteresan, ha?"

"Sadece üç sorum var..." Cümleyi öyle sakince tonlamıştı ki afalladım. Acaba onun yerinde olsam, sükunetimi koruyabilir miydim?

Alnımı kırıştırıp "Peki" manasında başımı salladım.

"İkizim ya da klonum musun yoksa bu bir makyaj mucizesi mi?" Bir defada üç soru sormuştu. Zeki adam. Ne de olsa polisiye yazarı.

Takdirle gülümsedim: "Üçü de değil."

"Daha önce rastlaşmadığımıza göre, aramızda bir düşmanlık olmadığını varsayıyorum fakat ille de beni indirmek zorunda mısınız?" Gene bir cümlede üç soru. Dâhi hergele.

"Doğru, ilk kez rastlaşıyoruz, düşman değiliz ve seni öldürmem gerek."

İşin içinden çıkamamıştı. "Varlığından haberdar olmadığım oğlumsun, annen seni fiştekledi ve beni haklarsan hayatının daha iyi akacağını sanıyorsun_ Yo! Bunu sayma, zırvaladım. Hâlâ bir hakkım var..."

Kolumdaki akıllı saate bir bakış attım. "Zamanım az..."

"Sen bensin..." dedi, sol eliyle köpüklü çenesini ovarak "ve bu da bir rüya... Tetiği çektiğinde ikimizden biri uyanacak?"

"Üzgünüm sevgili Bay O..."

Öfkeyle silkindi. Üstündeki köpükler etrafa saçıldı: "Bu ne boktan bir saçmalık! Burada ne haltlar döndüğünü bilmek hakkım! Cinayet mi, intihar mı, ölümcül bir şaka mı ne bu yani?! S.ktiğimin tetiğine bas madem Allah'ın cezası!"

"Pekala... Bak, son sözün bu olmamalı bence_"

Atıldı: "Haklısın."

"Evet?"

"Kalbini kırdığım herkesten özür diliyorum" dedi.

"Gerçekten mi?"

Bir an durdu. "Hayır. Bence herkes aptal ve kötü. İnsanlığın canı cehennem!"

"Bu daha iyiydi" dedim.

"Teşekkür ederim" demek üzere ağzını açtığı anda tetiğe bastım.

CİYUP!

"Ben Evlilik Manyağı Bir İnsan Değilim"

Köklü bir geçmişe sahip olan ve günümüze kadar ulaşmayı başaran "Ben evlilik manyağı bir insan değilim" derneğini ziyaret etme fırsatı buldum. Yalnızca kadın üye ve ziyaretçilerin kabul edildiği bu dernek, Kuzguncuk'ta,

Nail Kitabevi'nin hemen sağındaki yolu takip edip merdivenleri çıktığınızda en tepede yer alıyor. Kapkara duvarları ile ürkütücü bir görüntüye sahip olan ve bir kaleyi andıran yapıyı, hemcinslerim uzaktan seyredebiliyorlar.

İçeriden aldığım bilgilere göre burada günün belli saatlerinde birtakım dersler yapılıyor. Ben Salı günü saat 15:30 sularında uzaktan izleme fırsatı buldum ve "Evliliğe iknada kadının gücü" konulu bir seminer verildiğini öğrendim. Bu seminer sonrası kadınlar küçük bir teste tabi tutuluyor ve sertifika sahibi olmaya hak kazanıyorlar.

Dernek İsminin Hikayesi:

Derneğin ismi, ilişkinin başında birçok kadının kullandığı ve ters psikoloji tekniğinin uygulandığında anahtar cümle olarak tercih edilen "Ben evlilik manyağı bir insan değilim" cümlesinden geliyor. İnternette küçük bir araştırma yaparak ulaştığım bu bilgileri sizinle de paylaşmak isterim. Günümüzde birçok kadın, partnerini ürkütmek için bu cümleyi kullanmaktan çekinmiyor.

Dernekte yalnızca seminerler değil, kompozisyon yarışmaları, şiir etkinlikleri ve halk oyunları gösterisi de düzenleniyor. Yıl boyu devam eden derslerin sonunda buradan mezun olan ve partnerini, ördüğü ağa usul usul çeken kadın öğrenciler, derneğin 300 metre kadar ilerisinde yine köklü bir geçmişe sahip olan "Düğün yapmak yerine dünyayı gezelim" derneğine dikey geçiş hakkı elde ediyorlar.

Dernek Tüzüğü Pdf:

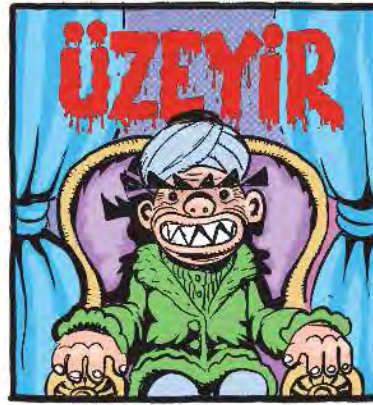
Bu derneğin amacı, evliliğe bir şekilde ikna edilen fakat hali hazırda korkuları ve endişeleri olan erkeği yine ters psikoloji tekniğini kullanarak düğün istemediğinize ikna etmek olarak anlatılıyor. 1647 sayfalık dernek tüzüğünü internette pdf olarak indirebiliyorsunuz ve bu tüzük sayesinde az önce bahsettiğim bilgilere daha kolay ulaşabilirsiniz. Bu iki yapı, ülkemizin en başarılı kurumları arasında gösteriliyor ve çok sayıda mezun verdiğini de belirtmek isterim. Yine yıl içerisinde, geleneksel hale gelen mezun buluşmaları yapıyor.

Başarılı mezunlar, deneyimlerini paylaşarak genç kadınlara öğütler veriyor. Asla evlenmem diyen erkeklerin doğru strateji ile nasıl kandırıldığı, yine aynı şekilde düğün yapamam diyen erkeklerin bir süre sonra mobilyacılarla pazarlık yaparken çekilmiş fotoğrafları dev ekranda slayt olarak gösteriliyor.

Derneğin Başarı Kriteri:

Dernekten mezun olan kadınlar elbette başarılı sayılıyor fakat dernek için gerçek başarı, erkeğin, arkadaş ortamında bu süreci anlatırken "Abi bi anda oldu ve nasıl oldu ben anlamadım ciddi" dediğini görmek olarak belirtiliyor. Bir erkeğe süreci bu şekilde anlatılabilen kadınlar, mezun buluşmalarında kürsüye çıkarak konuşmasını yapıyor ve büyük alkış topluyor. Fakat dernek gizliliğini kaybetmiş durumda. Artık erkekler de bu bilgilere kolayca erişim sağlıyor. Dernek kurucusunun TEDX konuşmasına göz atma fırsatım oldu ve bu durumun kendileri için herhangi bir sorun teşkil etmediğini söylüyordu.

İki anahtar cümle doğru zamanda doğru şekilde kurulduğunda evlilik de düğün de kaçınılmazdır diyor. Ben evlilik manyağı değilim diyen bir kadının, kısa bir süre sonra evliliği daha sık konuşur hale gelmesi, ikna süreci ve devamında gergin ve stresli olan erkeğin "Düğüne ne gerek var" cümlesi ile gazının alınması ve son aşamada "Ben değil, ailem istiyor" darbesi ile sonuca gidilmesi. Dernek kurucusu, süreci bu şekilde özetliyor. Çizdiği şemaya yine internet üzerinden ulaşabilir ve fikir edinebilirsiniz.

Bitti

Haftalık Mizah Dergisi | 25 AĞUSTOS 2021 | Sayı: 728

Haftalık Yayın Süreli Yayıncı
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin

Kaligrafi: Şevki Sayışman Satış Sorumlusu: Selami Yamak

Adres: Şehit Muhtar Mah. Nane Sok. No: 12/4 Beyoğlu / İSTANBUL

Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307 - 7619

Baskı: İleri Basım Mat. Amb. Reklam Tanıtım Yayın ve Teknik Hiz. Tic. A.Ş. Bahçelievler-İstanbul 0212 454 32 90 - 0212 454 34 83

Genel Dağıtım: TURKUVAZ DAĞITIM TEL:0216 585 90 00

Abonelik: Yurtiçi: PTT kargo ile 350 TL. Özel kargo teslimatı 450 TL Yurtdışı: Avrupa 120 Euro. Uzakdoğu 150 USD.

IBAN Numaralarımız:

(Alıcı: Murekkep basın) TL: TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 USD: TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 EUR: TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39

ESKİ MÜDAVİM EDALARIYLA GİRDİĞİ BARLAR SOKAĞINDA İNİN CİNİN TOP ATTIĞI SAATLERDİR

DÜŞÜNSENE
ŞU RAHATSIZ
TABURELERE
OTURUP TEK
TABANCA
BİRA İÇTİĞİNİ;
NE DRAMATİK

MOTOR İLERLEYEN
SAATLERDE HUZURSUZLUK
VERMEK ÜZERE YERİNİ ALMIŞ

FECİ TUALETİ GELMİŞTİR. CAMİ TUALETİ,
UMUMİ HELAYA GİKMİK KAT'A YOKTUR
KITABINDA. DAHA ÖNCEDEN WC'NİN YERİNİ
BELLEDİĞİ Bİ MEKANA
ESKİ MÜDAVİM
EDASIYLA
GİRECEKTİR
ELBET

TENHA MEKANA Bİ GÜVERCİN ÜRKEKLİĞİYLE
USULCA GİRER VE İZBELERE SÜZÜLÜR

GİZ ODASI

PERSONEL HARCILI
GİZİLMİŞ

HANGİSİNİN BAY HANGİSİNİN
BAYAN WC OLDUĞUNU ÇÖZMENİN
ZOR OLDUĞU ENTRESAN ALAMETLER

ZORAKI TEMİZLENMİŞ HELADAN
ALELACELE SİTRESLE İŞİNİ
HALLEDİP MEKANDAN TAM
KİMSEYE DENK
GELMEDEN
ÇIKACAKKENE

BUYRUN

ARKAASLARLA BURADA BULUŞACAKTİK DA
ONLARA BAKTIM. NEREDE KALDILAR Bİ
KOLAÇAN EDİP GELİİM HEMEN

EE, LAVABOYU
KULLANMANIN
İZAHİ NE?
"Bİ ELİMİ
YIKADIM
ÇIKTIM?"

GÖNLÜNCE TAKILACAK
MEKAN BULAMAYAN
BÜNYE KADIKÖY'DE
OTURAN ARKADAŞI
ALPER'E UGRAMAYA
KARAR VERİR.
GERÇİ BUGÜNE
DEĞİN EVİNDE
HIÇ DENK GE-
LEMEMİŞTİR
ELEMANAAMA
ŞANSINI YİNE
DE DENER

ÇAKTIRMADAN
MERAKLA
TAKİP EDER
İPNEYİ

AHA BU ALPER!
YÜRÜYÜŞÜNDEN
TANIR ELEMANI.
TEDİRGİN, SANKİ
BİŞEYLERDEN
SAKLANIR
EDADA

NE ZEVKLİ Bİ EDİMDİR ARKADAŞI GİZLİCE TAKİP
ETMEK, GİZLİ DÜNYASINA ŞAHİTLİK ETMEK

HOBBA! ELLER YUKARI CORÇ!
YAKALANDINI! NE İŞLER
ÇEVİRİYON LEN?

HASSKİİ

ŞŞŞT LA SUSSİ! SAFRALAR RAHAT BIRAKMIYO BENİ,
HER KADIKÖY'E GELEN BANA DAMLIYO. APARTMANIN
ÖNÜNDE ÖBEKLEŞİYOLAR, EMCUKLARIN YÜZÜNDEN
EVE GİREMİYOM İLLALAH ETTİM BE HACI

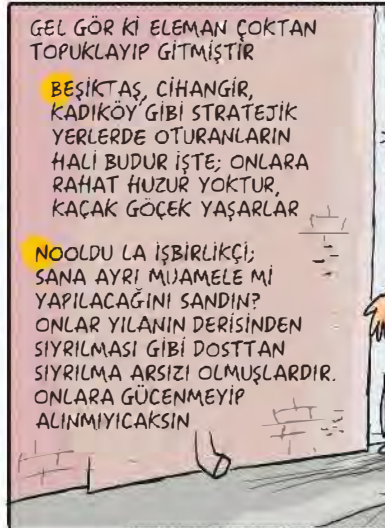
ŞİMDİK SENDEN RİCAM GİDİP
APARTMANIN İÇİNE BAKSANA Bİ;
GİRİP SOTADA BEKLIYO KANSIZLAR,
MÜSAİTSE İŞARET ÇAKIVER

HEMMEN BU ONURSUZ İŞBİRLİKÇİLİĞİ
KABUL EDER BİZİMİKİ

TAAM MORUK SERBEST!

GEL GÖR Kİ ELEMAN ÇOKTAN
TOPUKLAYIP GİTMİŞTİR

BESİKTAS, CİHANGİR,
KADIKÖY GİBİ STRATEJİK
YERLERDE OTURANLARIN
HALİ BUDUR İŞTE; ONLARA
RAHAAT HUZUR YOKTUR,
KAÇAK GÖÇEK YAŞARLAR

NOOLDU LA İŞBİRLİKÇİ;
SANA AYRI MÜJAMELE Mİ
YAPILACAGINI SANDIN?
ONLAR YILANIN DERİSİNDEN
SIYRILMASI GİBİ DOSTTAN
SIYRILMA ARSIZI OLMUŞLARDIR.
ONLARA GÜCENMEYİP
ALINMIYIYAKSIN

ALPERİ NERDESİN
LA? VAY İPNE VAAY